

XIV EDYCJA
WIOSKI
TEATRALNEJ
18-23 LIPCA 2016

ZWROTNIK WARMIA

Redakcja Zeszytu:

Pamela Leończyk
Wacław Sobaszek

Projekt graficzny Zeszytu:

Karolina Gacek

Zdjęcie na okładce:

Maciej Janicki

Tłumaczenia:

Saba Litwińska – Krasoczko

Projekt plakatu:

Karolina Gacek

Podziękowania:

Tadeusz Alster
Tadeusz Burniewicz
Jerzy Całczyński
DPS Jonkowo
Robert Dyhdalewicz
Karolina Gacek
Jarosław Kordaczuk
Piotr Romanowski
Ewa Rose
Ola Smulska
Teatr Realistyczny

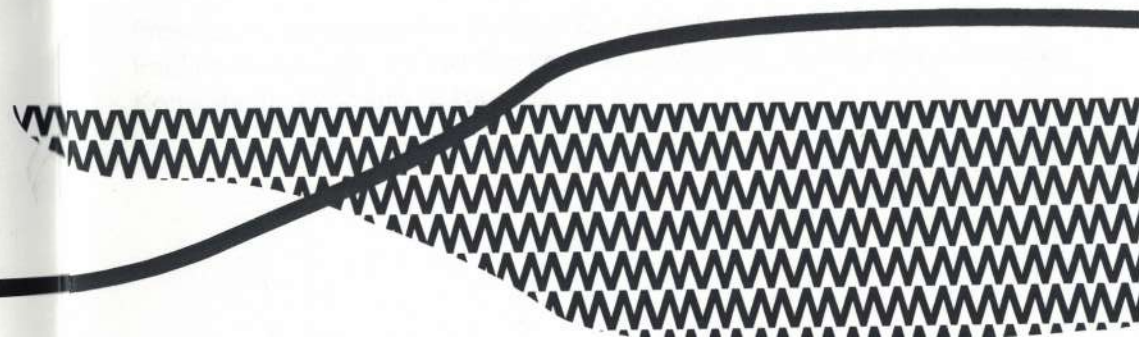
Team festiwalowy:

Dominika i Magda Bremer
Jan Kühling
Pamela Leończyk
Piotr Magdziarz
Erdmute Sobaszek
(prezeska Stowarzyszenia Węgajty)
Wacław Sobaszek
(gospodarz Wioski)

WIOSKA TEATRALNA 2016 – ZWROTNIK WARMIA Węgajty, 18-23 lipca

Za sprawą festiwalu „Wioska Teatralna” Węgajty, ze swoją wielokulturową historią staną się łącznikiem między Wschodem i Zachodem. Wcześniejsze projekty, spektakle, warsztaty, oraz ubiegłoroczna interkulturowa edycja festiwalu przygotowały „Zwrotnik Warmia”, miejsce dla nowych, twórczych więzi. To miejsce, w którym będzie można podejmować pytania o rozwiązania na przyszłość, o nowe formy i ścieżki europejskiej kultury. Wioska 2016. Z jednej strony projekt, nadzieje, oczekiwania, z drugiej strony życie, zdarzenia, niespodzianki. Kiedy piszę te słowa jest 26 czerwca. Niedługo się zacznie, już się zbliża, już wyłania się Wioski 2016 realny kształt. Wczoraj przyjechała ekipa Lata w Teatrze. Iwona, Paulina, Maciek, Basia, Ola. Będą pracować z dziećmi z Jonkowie nad „Halo! Czy mnie słyszać?”, pokazem, który rozpocznie nasz festiwal. Trzy czwarte składu to te same dzieci co przed rokiem, część z nich jest już w gimnazjum, więc właściwie nie dzieci. Rozmawiamy o tym, jak świetne teksty dzieci napisały. „W nich już jest cały spektakl!”. „Poprzeczka ustawiona bardzo wysoko. Teraz, żeby tylko nie zepsuć...”. Pomysł jest taki, żeby grupa jonkowska współpracowała z grupą dzieci w Grenadzie, z którymi pracuje Monika. Są z tamtymi dziećmi w stałym kontakcie, już na etapie przygotowań. Tamte dzieci, będące w dużej części dziećmi uchodźców, przybyłych niedawno do Hiszpanii też napisały swoje wypowiedzi, na ten sam temat: mój wymarzony świat. „To dopiero teksty – mówi Maciek – muszę wam powiedzieć, że ja to się poryczałem, czytając, co te dzieci napisały”.

Wacław Sobaszek



PONIEDZIAŁEK 18 LIPCA

➔ **Halo, czy mnie słyszać?**

🕒 **16.00 // Plac wiejski w Jonkowie**

❶ To już trzecie spotkanie Teatru Węgajty z dziećmi z Jonkowa w ramach Lata w Teatrze. Poprzednie dwa wypełnione były próbami znalezienia odpowiedzi na pytania „Kim jestem?” i „Skąd jestem?” – odkrywaniem własnej oraz lokalnej tożsamości. W tym roku poruszamy kwestię jakości bycia w lokalnej społeczności. Przez dwa tygodnie podczas warsztatów teatralnych, muzycznych, cyrkowych i akrobatycznych poszukujemy odpowiedzi na pytanie „Halo, czy mnie słyszać?”.

W tym roku naszą inspiracją są teksty Janusza Korczaka. Jest on naszym przewodnikiem w rozważaniach na temat praw dziecka w społeczeństwie oraz naszej obecności i słyszalności. W oparciu o demokratyczne metody pedagogiczne, na których konsekwentnie opieramy cały proces, tworzymy przestrzeń, w której zauważone są wszystkie dziecięce głosy, nawet te na co dzień najmniej słyszane.

Dzieci zapytane przez nauczycielkę Beatę Późniak o wymarzony świat piszą: „Mój wymarzony świat to dobry świat. Czyli świat kolorowy”. „Wszyscy porozumiewają się tym samym językiem, więc nie ma problemów w zrozumieniu się.” „W moim wymarzonym świecie na pewno chciałbym pomóc bezdomnym, chorym i głodnym, wprowadzić pokój na świecie oraz zgodę między wrogami”. „Na ulicach byłyby znaki, które informowałyby o tym, że każdy jest równy i nie ma lepszych i gorszych, każdy musiałby ich przestrzegać”.

To tylko kilka fragmentów wypowiedzi dzieci z Jonkowa. Jesteś otwarty/ta by usłyszeć ich głos? Przyjdź na nasz pokaz i usłysz, co mają do powiedzenia.

Prowadzenie warsztatów: Barbara Grzybowska, Monika Hołubowicz,
Paulina Andruczyk, Iwona Prusko, Maciej Wróbel, Aleksandra Antoniuk
Konsultacja: Erdmute Sobaszek

⇒ **Godzina Zero**

⦿ **19.00 // Ośrodek Węgajty**

① Pokaz Innej Szkoły Teatralnej Teatru Węgajty, na podstawie szkiców z wypraw, czyli etiud szopkowych, zapustnych i alelujkowych, pomyślany jako performatywna introdukcja Wioski 2016
Inszenizacja: Wacław Sobaszek

Co to jest sen? Sen jest wspaniałym wynalazkiem. Kiedy rzeczywistość jest koszmarna, ucieka się w sen. Co to jest rzeczywistość? Rzeczywistość jest wspaniałym wynalazkiem. Kiedy sny są koszarne, ucieka się w rzeczywistość. (Stefan Themerson)

W okresie przygotowań do Szopki 2016, w okresie noworocznym, próbowaliśmy wykorzystać aktualny czas. Czas, który sprzyjał podsumowaniom, refleksji o świecie i o własnym życiu. Przychodziły one pod postacią fragmentu zasłyszanej rozmowy, skojarzenia, rymu, dziwnie brzmiących słów... Obszar był bardzo szeroki: codzienne zdarzenia, wiersze, sny, teksty, filmy, wspomnienia. Gdzieś we wspólnym obiegu tworzyło się wyobrażenie o jakiejś „godzinie zero”, która może nadejść, dobra albo zła. Która może ogarnąć kraj, albo cały świat. Jak w takiej chwili możemy znaleźć w sobie spokój? Nie będzie łatwo, jednak cokolwiek uda się zrobić w kierunku skupienia i mobilizacji do trzeźwego działania, bez hysterii – może oznaczać pozytywny, praktyczny rezultat. Tytuł „Godzina Zero” wiąże się ze spuściźną myśli zmarłego niedawno socjologa Ulricha Becka. Beck uważał, że alternatywą dla wzrastającej fali nacjonalizmów jest tzw. społeczeństwo ryzyka. Zwracał uwagę, by nie mylić tej koncepcji ze „społeczeństwem katastrofy”. Chodzi o taki rodzaj antycypowania katastrofy – pisał Beck –, który zapobiega jej zniszczeniu się. Rozpoczęty w Szopce 2016 wątek tematyczny rozwinęliśmy w dwóch kolejnych etapach Sezonu Innej Szkoły Teatralnej, w Zapustach i Alelujce. Pewnego rodzaju rozszerzeniem i uzupełnieniem prac IST nad „Godziną Zero” stał się warsztat w Lize (Tajwan), realizowany w kontekście chińskiego Nowego Roku, 14 – 21 lutego 2016.
Wacław Sobaszek

— — — — —
📅 **WTOREK 19 LIPCA**

⇒ **Zgromadzenie Wszystkich Istot. Prowadzenie: Dariusz Matusiak, Danuta Nowak**

⦿ **10.00-14.00 // Ośrodek Węgajty**

① Zgromadzenie Wszystkich Istot jest warsztatem dedykowanym przyrodzie. Podstawowym celem jest zmiana starego i ugruntowanie nowego podejścia do natury opartego na doświadczeniu jedności. Warsztat odwołuje się do zasad głębokiej ekologii, nawiązuje do rytuałów pochodzących z różnych kultur oraz do współczesnej psychologii. Podczas warsztatu uczestnicy biorą udział w różnorodnych procesach, w których odkrywają swoje głębokie powiązania z całym żywym światem. To pozwala w pełni doświadczyć siebie oraz przyrody wokół, po to, by ostatecznie podjąć działania na jej rzecz. Każda najmniejsza czynność ma znaczenie, a każda nawet najdalsza podróż zaczyna się od pierwszego kroku.

Dariusz „Ptasiek” Matusiak – Członek zespołu redakcyjnego miesięcznika „Dzikie Życie” oraz Pracowni na Rzecz Wszystkich Istot. Praktyk idei. Tworzy Ośrodek Twórczych Działań Edukacyjnych oraz programy edukacyjne dla dzieci i młodzieży. Mieszka na wsi, gdzie uprawia ogród permakulturowy.

Danuta Nowak – członkini Pracowni na Rzecz Wszystkich Istot. Pedagożka, coach w naturze. Edukacją ekologiczną zajmuje się od ponad piętnastu lat. Ukończyła m.in.: Podyplomowe Studium Ochrony i Kształtowania Środowiska oraz Edukacji Ekologicznej i Prozdrowotnej na Uniwersytecie Wrocławskim oraz kurs; pedagogika dzikiej przyrody w Wildnisschule Wildniswissen w Drei Eichen w Niemczech. Pracuje z dziećmi i dorosłymi. Szczególnie interesuje ją łączność kobiety z naturą.

⇒ **Colloquium „Kultura po wroście. Alternatywne modele ekonomii i sylwetka Niko Paecha.” Prowadzenie Martin Rosie**

⊙ **16.30 // Ośrodek Węgajty**

① Martin Rosie- studiował filozofię i historię w Berlinie, teraz pracuje jako adiunkt na Akademii Nauk. Zajmuje się krytyką polityczną, kwestią modernizmu i nowymi stylami życia postkapitalistycznymi. Od dziesięciu lat poza tym fotografuje i pisze, od kilku lat współpracuje z Teatrem Węgajty.

⇒ **Burza. Teatr Pod Jabłonką**

⊙ **18.00 // Ośrodek Węgajty**

① Spektakl Teatru pod Jabłonką, działającego przy środowiskowym Domu Samopomocy „Okuliki”, reżyseria: Magdalena Celniaszek. „Teatr pod Jabłonką” powstał w grudniu 2012 roku. Prowadzony jest przez Magdalenę Celniaszek. Skład teatru zmienia się z częstotliwością co sześć miesięcy, wynika to ze sposobu organizacji pracy w ŚDSie. Aktorzy spotykają się na próbach trzy razy w tygodniu. W realizację spektakli teatralnych, poza samą grupą teatralną, zaangażowani są także inni pracownicy i uczestnicy ośrodka. Agnieszka Piotrowska i Ania Knychala szyją kostiumy do spektakli, Wojciech Sensus jest kompozytorem i wykonawcą muzyki, Mariola Makowska zajmuje się obsługą światła. „Teatr pod Jabłonką” w bieżącym roku przygotował spektakl pt. „Burza” na motywach dramatu Williama Shakespeare’a, za który uzyskał I miejsce w ramach regionalnych eliminacji „Albertiany 2016”. W spektaklu „Burza” świat szekspirowskich duchów został wykreowany przez osoby z niepełnosprawnością intelektualną, zaś postaci ludzkie zostały przedstawione za pomocą lalek. Poprzez utożsamienie osób niepełnosprawnych z tajemniczym, a zarazem posiadającym niezwykłą siłę oddziaływania na ludzkie losy światem duchów, reżyserka chciała podkreślić wyjątkowość tych osób. Przewodnim tematem spektaklu jest „wolność”. Osoby niepełnosprawne intelektualnie jakby wołają ze sceny o to, by respektować ich prawo do wolności. Robią to nie za pomocą bezpośrednich komunikatów i potocznego słownictwa, lecz za pomocą scenicznych metafor i szekspirowskich rymów. Spektakl stanowi ich osobistą wypowiedź, przygotowaną w procesie trwających przez okres ośmiu miesięcy prób oraz szczerych rozmów na temat ich własnej potrzeby wolności i miłości.

⇒ **Śnienia Teatru 3.5 (Dziergoń)**

⊙ **20.00 // Ośrodek Węgajty**

① W „Śnieniach” tworzymy świat labiryntów. Przywoływane przez głównego bohatera obrazy, to ucieczka w pytanie o znaczenie jednostki, nieomylność mas i publicznych osądów. Mógłby zapewne być każdym. Obywatelem jakich wielu... Ma jednak imię, nazwisko, marzenia, ambicje i lęki. Opowiada historię o różnych zakończeniach, szukając niezliczonych wyjść spośród różnych konsekwencji dokonywanych wyborów. „Śnienia” to rodzaj obserwatorium. Miejsce, z którego przez pryzmat prowincji, można oglądać mechanizm działania świata.

Scenariusz i reżyseria: Marek Kurkiewicz

Muzyka: Krzysztof Burnatowski

Opracowanie plastyczne: zespół Teatru 3.5

Obsada: Anna Szewczun, Barbara Zawacka, Domela Grenda, Justyna Gregorkiewicz, Karol Talkowski

⇒ **Colloquium: Okrutnie dziwna strona świata.**

⊙ **21.00 // Ośrodek Węgajty**

① Colloquium o teatrze więziennym i teatrze w ogóle z Magdaleną Hasiuk i prezentacja jej najnowszej książki (Oficyna Wydawnicza Errata) „Okrutnie dziwna strona” świata...

Po co zajmować się teatrem w więzieniu – tworzyć go, badać w systemie, który najczęściej go niszczy? Po to, żeby wchodzić w dialog z osobami, które tam przebywają, z którymi na początku często nie czuje się żadnej wspólnoty. Po to, żeby po ludzku myśleć, w tym miejscu i z tym, co zrobiły nie były same? Po to, by być tam obecnym, najbardziej świadomie, jak się umie, nie bezkrytycznie; żeby myśleć o miejscu, które najchętniej potraktowałoby się jak „białą plamę”, a które więcej mówi o społeczeństwie, niż przypuszczamy... Po to, wreszcie, by wysłuchać głosów. Takich jak ten – Cezarego Deca z Teatru Ars Vitae z Zakładu Karnego w Wołowie:

„Teatr w więzieniu wywarł na mnie ogromny wpływ. Przeczytałem wiele (...) książek, które w innych okolicznościach na pewno by mnie nie zainteresowały (...) Teatr pokazał mi drogę, która pozwoli mi nie zwariować w więzieniu. Jest lekiem (...) myślę, że stałem się lepszym człowiekiem, z czarną plamą na życiorysie, której już nigdy nie wybielę, ale przynajmniej mam jej

świadomość. (...) Dzięki rozmowom po spektaklach, gdy widzowie mówili, co czuli, były łzy i radość, podziękowania i krytyka (...) zrozumiałem, że chociaż jestem w więzieniu, ludzie doceniają to, co robię, nie widzą we mnie skazanego na dożywocie więźnia, tylko człowieka, który popełnił wiele złych rzeczy, ale nie został skreślony. Dostałem szansę na nowe życie. Mogę ją wykorzystać, tylko pracując nad sobą". Teatr w więzieniu nie pozostaje dłużnikiem. Paradoksalnie nie tylko pozwala odzyskać wiarę w moc teatru, ale również nawiązać bliski kontakt z ludźmi, z którymi z pozoru „nic nas nie łączy”.

Magdalena Hasiuk – adiunkt w Instytucie Sztuki PAN. Wykłada w Akademii Teatralnej w Warszawie na Wydziale Wiedzy o Teatrze. Absolwentka Uniwersytetu Łódzkiego, gdzie w 2008 roku uzyskała tytuł doktora nauk humanistycznych na podstawie rozprawy *Dramat w laboratorium teatralnym Ariane Mnouchkine*. Zainteresowania badawcze koncentruje wokół teorii i praktyki teatru XX w., przede wszystkim wokół zagadnień dotyczących laboratoriów teatralnych oraz społecznego oddziaływania sztuki teatru. Autorka artykułów naukowych, szkiców krytycznych oraz licznych recenzji publikowanych w tomach zbiorowych oraz periodykach polskich i zagranicznych. W 2001 roku za działalność krytyczną otrzymała nagrodę Złotego Pióra im. Jerzego Katarasińskiego.

ŚRODA 20 LIPCA

⇒ Tomorrow Club

⦿ 16.30 // Galeria Ręką Dzieło w Godkach

① Pokaz przygotowany przez Transnationales Ensemble „Labsa” z Bochum, prowadzący projekty integracji uchodźców i migrantów przez teatr. Z udziałem Emilii Hagelgan, Zofii Bartoszewicz

Obecnie pod naporem atmosfery kryzysu słowa tracą na znaczeniu. W jaki sposób to ograniczenie, któremu podlegamy, inspiruje proces przemiany? To pytanie jest punktem wyjścia warsztatu teatralnego zespołu Transnationales Ensemble Labsa na festiwalu „Wioska Teatralna”. Grupa zaprasza do wspólnego poszukiwania „trzeciej”, alternatywnej przestrzeni, otwartej na sztukę, kulturę i komunikację.

Jesteśmy na drodze do przyszłości, która zaczęła się wczoraj. Jesteśmy sami, idziemy wspólnie w nieznany teren. Patrz, jesteś tym który stoi naprzeciwko. Chodź, zabawimy się w taką grę: kto pierwszy mrugnie oczami, ten wypada – do przyszłości, która zaczyna się teraz. Jesteś gotów?

Z pomocą sztuki wspólnej improwizacji, tańca i śpiewu, muzyki instrumentalnej i pracy z nagraniami video grupa opracowuje choreografie, pieśni i sekwencje scen teatralnych. Dochodzą w ten sposób do nowej, wspólnej wiedzy. Do własnej odpowiedzi. I do obywatelskiego zaangażowania.

⇒ Colloquium z Arturem Klinau’em (Mińsk): Na Wschodzie bez zmian?

⦿ 18.00 // Ośrodek Węgajty

① Artur Klinau – białoruski artysta konceptualny (malarz, performer), pisarz i fotografik. W 1987 ukończył studia na wydziale architektury. Jego dzieła były wystawiane na Białorusi i za granicą, w tym także w Polsce. Od 2001 jest wydawcą magazynu pARTisan. Jest autorem albumu fotograficznego poświęconego Mińskowi, a także książki wspomnieniowej „Mińsk. Przewodnik po Mieście Słońca”, wydanej w Polsce przez wydawnictwo Czarne, w której osobiste przeżycia autora przeplatają się z opisem historii i architektury miasta. Tytuł nawiązuje do utopijnego dzieła Tomasza Campanelli „Miasto Słońca”.

⇒ Slepice není pták, Ukrajina není cizina/ Kura nie jest ptakiem, Ukraina nie jest za granicą. Teatru z Pragi „Ted’, nádech a leť”

⦿ 20.30 // Ośrodek Węgajty

① Portret życia rujnowanego wojną oraz ludzkiej woli przetrwania. Mozaika złożona z odłamków losów tych, którzy choć nie weszli w kontakt z wojną wprost z karabinem w ręku, to wpłynęła ona na ich życie, dobrowornie lub wbrew swojej woli uczestniczą w niej po tej czy innej stronie. Rzeczywistość złożona ze sprzeczności i niedorzeczności, których nie da się sądzić, ale wobec których nie da się pozostać obojętnym. Są blisko. Ciekawiej niż dowodzić i zaprzeczać opiniom jest zadać sobie pytanie, jak się formowały. W kontekście środowiska i propagandy, której udało się przeniknąć do życia codziennego, poglądy (prawie) każdego człowieka są zrozumiałe, i zapoznanie się z tym, co je motywuje może prowadzić do osiągnięcia porozumienia.

Praca nad spektaklem rozpoczęła się wyprawą na południową i wschodnią Ukrainę. Swoimi pieśniami i historiami dzielili się z nami członkowie etnicznych i religijnych mniejszości w Besarabii (Gagauzowie, Mołdawianie, staroobrzędowscy), pani Ljuba z miasteczka Wilkowo, młoda kobieta Ira z Tatarbunary, wolontariusze z Czerwonego Krzyża w Mariupolu i anonimowi uchodźcy ze strefy wojennej, siostry Zoja i Katia z wioski Respublika w Donbasie, śpiewaczki z donbaskiej grupy Dyvyna (Дивина), członkowie grupy Teatr Przesiedleńca (Театр Переселенца) w Kijowie – uchodźcy z wojny, pani Swietłana i pan Andriej – członkowie grupy Drevo i uczestnicy Majdanu, oraz anonimowi mieszkańcy Odessy, Mariupolu, wiosek i miasteczek Besarabii.

Kolejnymi źródłami historii, scen i obrazów są reportaże ukraińskich i polskich dziennikarzy, którzy dzięki znajomości środowiska i odwadze mogli wejść głęboko do istoty konfliktu i ludzkich losów.

Reżyseria: David Zelinka

Tłumaczenia: Eliza Paś-Dimitrow

Muzyczne prowadzenie: Zane Perkone, Eliza Paś-Dimitrow

Na Ukrainę po pieśni i historie pojechali: David Zelinka, Eliza Paś-Dimitrow

Występują: Zane Perkone, Radim Klásek, Eliza Paś-Dimitrow, David Zelinka

CZWARTEK 21 LIPCA

➡ **Die Toten kommen (Zmarli wracają)**

🕒 **16.30 // Ośrodek Węgajty**

① Prezentacja artystów zajmujących się sztuką akcji, z Zentrum für Politische Schönheit (Centrum Na Rzecz Politycznego Piękną), z udziałem Paula Schwabe.

Założone w 2008 roku Zentrum für Politische Schönheit (Centrum Politycznego Piękną) to obecnie najbardziej znana w Niemczech parateatralna grupa action art. Jej działania w przestrzeni publicznej – zwane przez samych jej członków interwencjami – spektakularne, nierzadko ekstremalnie prowokujące, odbijają się szerokim echem w kraju i za granicą.

Pomysłem grupy z roku 2015 było ogłoszenie fikcyjnego, w imieniu Urzędu Kanclerza Austrii, wielkiego projektu humanitarnego: budowy mostu mającego połączyć Afrykę z Europą (Tunezję z Sycylią), umożliwiającego

uciekającym dotarcie do Włoch, unikając śmiertelnych przepraw. Jako przejściowe rozwiązanie, do czasu powstania budowli, projekt przewidywał zamontowanie na Morzu Śródziemnym tysiąca ratunkowych platform wyposażonych w sygnały alarmowe i pozwalających rozbitek na przetrwanie na falach do chwili nadejścia ratunku. Pierwsza taka platforma została rzeczywiście zamontowana na koszt ZPS na międzynarodowych wodach 4 października 2015. Akcja ta, wraz z drugą, Die Toten kommen (Umarli przybywają), której intencją jest godne pochowanie tych, dla których nic już nie można zrobić, trwa do dzisiaj. Obie są nadal potrzebne. (z artykułu Iwony Uberman, W imieniu praw człowieka, „Teatr”, 6/2016)

➡ **Atrapa i utopia**

🕒 **18.00 // Ośrodek Węgajty**

① Monodram Iwony Koneckiej (Teatr Realistyczny), konsultacje: Anna Sadowska, video: Łukasz z Bałut

Atrapa i Utopia doprowadza do pytania o to, jaki jest status rzeczywistości, w której partycypujemy (czy aby nie jest atrapą) i tej nowej, alternatywnej, o którą chcielibyśmy zawalczyć, (która do momentu realizacji zawsze jest utopią, ale czy również nie okaże się atrapą). Odbyna się to przez zestawienie mojego życia z realiami „wielkiego” świata. Wychodzę od refleksji nad udziałem konkretnej osoby w dziejach, w tym jak zmienia się rzeczywistość na przestrzeni ostatnich prawie trzydziestu lat. Dochodzę do momentu, w którym można by spróbować coś zmienić. Tu uruchamiam kolejną lawinę pytań – co może wywołać takie pragnienie zmiany? Czy może to być słowo (sztuki/nauki/publicystyki)? Czy warto podjąć ryzyko, skoro nie mamy pewności, jakie będą następstwa naszych działań? Zapraszam do eksperymentu myślowego dotyczącego rzeczywistości prywatnej, społecznej i politycznej. Tej, która jest i tej, która mogłaby być. Mogłaby? Praca jest esejem teatralnym inspirowanym współczesną polską poezją. Iwona Konecka

Iwona Konecka – od dziesięciu lat członkini Teatru Realistycznego w Skiernewicach. Zajmuje się też tańcem współczesnym. Absolwentka Południowobałtyckiej Akademii Teatru Niezależnego oraz Wiedzy o Teatrze na Akademii Teatralnej i Filologii Polskiej na Uniwersytecie Warszawskim. Prezes Fundacji Teatr Realistyczny, animatorka i menedżerka kultury.

⇒ **Antonycz w domu**

⊙ **20.00 // Galeria Ręką Dzieło w Godkach**

① „Antonycz w domu”, owoc ukraińsko-polskiego projektu, który miał premierę w Nowicy k. Gorlic jest widowiskiem poetyckomuzycznym. W tym wyjątkowym projekcie biorą udział znani artyści z Polski i Ukrainy: Jurij Andruchowycz (Ukraina) – recytacje, śpiew
Uliana Horbaczewska (Ukraina) – śpiew
Mark Tokar (Ukraina) – kontrabas, recytacje
Ryszard Latecki (Polska) – trąbka, syntezator analogowy, fortepian, harmonium, instrumenty perkusyjne
Bart Pałyga (Polska) – wiolonczela elektryczna, fidel płocka, fujara wielkopostna, śpiew alikwotowy, didgeridoo, drumla, duduk, daf, kalimba.

Bohdan Ihor Antonycz (1909-1937) jest jednym z najważniejszych i jednocześnie najbardziej zagadkowych ukraińskich poetów minionego wieku. Dzisiaj zapewne można by go nazywać „kultowym”, ale to pojęcie i tak nie byłoby w stanie w pełni określić wyjątkowości tej postaci. Intensywne życie twórcze Antonycza, przerwane w wyniku choroby zaledwie w wieku 27 lat, prawdopodobnie stało się tą okolicznością, dzięki której pozostał on tak bliski ludziom młodym, kimś na wzór lwowskiego Jima Morisona lat 30tych. „Antonycz w domu” jest próbą odtworzenia poetyckich światów Antonycza, przede wszystkim poprzez deklamację i muzykę. Skala artystycznych poszukiwań jest maksymalnie szeroka – od tradycyjnego łemkowskiego folkloru do postrockowej psychodelii. Autorzy projektu starali się, aby równie wieloplanowy był wybór tekstów. Oprócz oryginalnych poezji Antonycza (niektóre wykonywane są w nowych, specjalnie przygotowanych dla tego projektu polskich przekładach), znajduje się tu kilka fragmentów z powieści Jurija Andruchowycza „Dwanaście kręgów” – mistyfikowanej biografii poety.

Trzy części programu – to trzy wersje Antonyczowskiego „bycia w domu”

- 1) dzieciństwo, łemkowszczyzna, Nowica, gdzie się urodził
- 2) Lwów jako surrealistyczne megapolis
- 3) wieczność i kosmiczny „dom za gwiazdą”.

Szczególny sens projektu, jako współpracy ukraińskich wykonawców z polskimi, to nie tylko odkrywanie naszej wspólnej spuścizny, ale i tworzenie wspólnego Novum. Jurij Andruchowycz o projekcie: „Uliana Horbaczewska, Mark Tokar, Bartek Pałyga i Ryszard Latecki we wspólnym przedsię-

wzięciu... Czy możliwe są inne okoliczności abym mógł marzyć o współpracy z tak bardzo utalentowanymi osobami? Dziękuję Antonyczowi za to, że do tego doprowadził”.

Jurij Andruchowycz – ukraiński prozaik, poeta i eseista. Urodził się w roku 1960 w Iwano-Frankiwsku. W 1985 razem z Wiktorem Neborakiem i Ołeksandrem Irwańcem założyli grupę poetycką „Bu-Ba-Bu” (Burleska-Bała-gan-Bufonada). Wydał sześć książek poetyckich, w tym „Niebo i plac” (1985), „Śródmieście” (1989), „Egzotyczne ptaki i rośliny” (1991), „Piosenki dla martwego koguta” (2004) i najnowszą „Litery Ukrainy” (2013). Jego utwory prozatorskie „Rekreacje” (1992), „Moskowiada” (1993), „Perwersja” (1996) „12 kręgów” (2003) i „Tajemnica” (2007) wywarły ogromny wpływ na czytelników na Ukrainie. Otworzyły też polskich miłośników literatury na literacką Ukrainę. Jego najnowsze książki to „Leksykon miast intymnych” (2011) i zbiór esejów „Tu jest pochowany Fantomas” (2015).

Andruchowycz pisze także eseje literackie wydane w tomach: „Dezorientacja w okolicy” (1999) i „Diabeł tkwi w serze” (2006). Wspólnie z Andrzejem Stasiukiem wydali zbiór „Moja Europa” (2001 i 2002). Jego książki są tłumaczone na wiele języków i wydawane m. in. w Polsce, Niemczech, Kanadzie, USA, na Węgrzech, w Finlandii, Rosji, Serbii, Słowacji, Hiszpanii, Francji, Czechach czy Chorwacji i na Litwie.

Jest laureatem wielu literackich wyróżnień, w tym nagrody Herder Preis (Alfred Toepfer Stiftung (Hamburg, 2001), Nagrody Pokojowej im. Ericha-Marii Remarque’a (Osnabrück, 2005), Lipskiej Nagrody Książkowej dla Porozumienia Europejskiego (2006), Środkowoeuropejskiej Nagrody Literackiej Angelus „Angelus” (Wrocław, 2006), i Nagrody Myśli Politycznej imienia Hanny Arendt (Brema, 2014).

Od dziesięciu lat nagrywa i koncertuje z wrocławskim eksperymentalnym zespołem „Karbido”, z którym wydał tryptyk „Samogon”, „Cynamon”, „Absynt” (2006, 2009, 2012) oraz album „Atlas Estremo” (2015)

Uliana Horbaczewska – posługuje się różnymi środkami artystycznego wyrazu śpiewaczka i aktorka. Inspiracji poszukuje w starodawnych tradycjach i kulturach szczególnie Europy Środkowej i Wschodniej. Źródłem jej twórczości jest przede wszystkim muzyka tradycyjna, jednak używa też warsztatu jak najbardziej współczesnego. Ukończyła Akademię Sztuk Pięknych we Lwowie. Od 2002 roku pracowała z zespołem Maisternia Pisni jako śpiewaczka, aktorka, scenografka. Od 2009 roku współpracuje z Instytutem Jerzego Grotowskiego. Od 2009 roku współpracuje z Agencją Artystyczną Artpole. Aktualne projekty: „Solospivy”, „Ultramarine”, „Psalma”,

„Albert”, „Partytury Fotografichni”, „Antonych” i „Mozaika”. Współpracuje z: Yuri Andrukhovych, Petras Vyshniauskas, Klaus Kugel, Mark Tokar, Ryszard Latecki, Bart Palyga, Jean Favro, Yulian Kytasty, Shankar Nair... Nagrała 2 płyty CD: „Dole” i „Nebocray” W grudniu 2014 roku z Włodkiem Pawlikiem, Ryszardem Lateckim i Wołodymyrem Bedzwinem w Studio im. W Lutosławskiego wykonała, oparty na starocerkiewnej muzyce, program „Monaster”. W przygotowaniu jest płyta z tego wydarzenia.

Ryszard Latecki – multinstrumentalista, wynalazca półprogowej gitary – Latary, twórca wielu formacji muzycznych (zespół Laterna), współtwórca grupy Kawalerowie Błotni, aktywny szczególnie na scenach alternatywnych. Jest autorem i wykonawcą licznych muzycznych performance'ów i instalacji, autorem Klepsydry Dźwiękowej („przesypuje” się w niej dźwięk a kolejne harmoniczne interwały odmierzają czas), Sejsmofonu (drżania Ziemi transformowane są na muzyczną formę) oraz kompletnie nowej koncepcji tworzenia muzyki – Muzyki Rewersyjnej (polega ona na odejmowaniu dźwięku – „ociosywaniu” hałasu tak, aby uzyskać muzyczną formę). Ryszard Latecki realizuje również autorski program warsztatów pt. Dźwiękowa Przestrzeń Niewerbalna, autorski program koncertowy Partytury Fotograficzne oraz aktywnie pracuje w Wytwórni Błękitu w podziemiach kamedulskich na warszawskich Bielanych.

Nagrał i wydał (w wydawnictwie OBUH Records) kilka autorskich płyt. Zamówienia Kompozytorskie Instytutu Muzyki i Tańca: z zespołem Kawalerowie błotni: Sen o Podlasiu (2013), Sceny z bezkresu (2014/15), Znaki (2015/16) z Cezarym Duchnowskim i Tadeuszem Wieleckim: Romania Mea (2014) z Szabolcs'em Eszteni'y'm Tadeuszem Wieleckim i Hubertem Zemlerem: Haiku from Romania (2015/16) Stypendysta Ministra Kultury w 2006, 2010 i 2013 roku (w dziedzinie muzyki). Za działalność w latach 80-tych na rzecz Wolnego Słowa odznaczony Krzyżem Oficerskim Orderu Odrodzenia Polski (Polonia Restituta)

Bart Palyga – wiolonczelista, multiinstrumentalista, improwizator. Specjalizuje się w grze na kilkunastu instrumentach smyczkowych i etnicznych z całego świata. Prekursor użycia technik śpiewu alikwotowego w muzyce współczesnej, folkowej i rozrywkowej w Polsce. Od lat współpracuje z Marią Pomianowską (Zespół Polski, Arcus Poloniae, LutoSłowianie), współtworzy zespoły Yerba Master (wiolonczela, sarangi, śpiew alikwotowy), Masala (sarangi, kamanche, śpiew gardłowy), Village Kollektiv i in. Występuje także z Michałem Rudasiem, grupami Gadająca Tykwa, Mozaic i in. Wielokrotny laureat konkursu w ramach Festiwalu Folkowego

Polskiego Radia Nowa Tradycja. W 2012 roku wspólnie z Karoliną Cichą przygotował projekt „Wieloma językami” nawiązujący do wielokulturowego dziedzictwa Podlasia (utwory w jęz. ukraińskim, litewskim, rosyjskim, romskim, białoruskim, w jidysz, po polsku, tatarsku i w esperanto). Laureat „Złotych Gęśli” – nagrody specjalnej dla najlepszego instrumentalisty na XVI festiwalu Nowa Tradycja.

Mark Tokar – ukończył studia na Politechnice Lwowskiej. Później studiował w Szkole Muzycznej im. St. Ludkiewicza we Lwowie (gitara klasyczna). Równocześnie rozpoczął grę na kontrabasie. W latach 2002-2004 wielokrotnie uczestniczył w warsztatach jazzowych w Krakowie pod kierunkiem M. Parkinsona. W roku 2006 w ramach stypendium Gaude Polonia od ministra kultury Rzeczypospolitej, studiował w Akademii Muzycznej im. K. Szymanowskiego w Katowicach na wydziale jazzowym pod kierunkiem prof. Jacka Niedzeli. W latach 2005-2006 pracował jako dyrektor artystyczny i współorganizator ukraińsko-polskiego festiwalu „Jazz Bezz”. Organizował także serie koncertów filharmonicznych „Metro Jazz” we Lwowie. Występował jako basista z różnymi formacjami w Niemczech, Czechach, Polsce, Ukrainie, Rosji. Członek lwowskiej formacji „Dzyga Jazz Quintet”. Jest także twórcą i liderem międzynarodowych projektów Leo'm'art i Mark Tokar Quintet. Uczestnik projektów „Resonance” Kena Vandermarka i „Five Spot”. Grał i nagrywał z Kenem Vandermarkiem, Robertą Piket (USA), Klausem Kugelem, Arkadijem Shylkloperem (Niemcy), Petrasem Visniauskasem (Litwa), Mirceą Tiberianem (Rumunia), Mazzolem, Mikołajem Trzaską (Polska), Wacławem Zimplem (Polska), Davem Rempisem (USA), Timem Daisym (USA), Yurijem Yaremczukiem (Ukraina).



PIĄTEK 22 LIPCA

⇒ **Ubu król, czyli Polacy. Teatr Potrzebny (próba otwarta)**

🕒 **16.00 // Ośrodek Węgajty**

① To już piąty projekt teatralny, spełniany w przestrzeni Domu Pomocy Społecznej w Jonkowie. Po Wyspiańskim, Gombrowiczu, Szekspirze, Brunonie Schulzu przychodzi kolej na Alfreda Jarry'ego. Alfred Jarry napisał Króla Ubu, mając piętnaście lat. Wystawił go w szkolnym teatrze kukiełkowym. Pierwowzorem tytułowej postaci był miejscowy nauczyciel fizyki. Akcja tego przedziwnego utworu dzieje się w Polsce. Przedstawia Polskę nie na sposób realistyczny, raczej fantazyjny, z dużą dozą absurdu i nutą satyry. Czy można sobie wyobrazić tekst bardziej pasujący do naszej sytuacji?! Naszej, czyli tutejszej i depeesowej, oraz naszej, czyli polskiej i aktualnej. Jesteśmy jeszcze na etapie prób, premiera zaplanowana jest na jesień, ale można już stwierdzić, że na taki tekst czekaliśmy. Daje on silną energię pracy i współpracy z ludźmi, będącymi w trudnej sytuacji życiowej, którzy przecież też widzą, co się w kraju dzieje, pragną dać wyraz temu, co nas wszystkich dotyka, napawa niepokojem i obawą...
Wacław Sobaszek

Wykonawcy: Irena Anacka, Joanna Drzewiecka, Jan Jendrycki, Henryk Kitkowski, Krystyna Polańczyk, Erdmute Sobaszek, Wacław Sobaszek, Mariusz Szczepanek, Wanda Woźniak, Katarzyna Żytomirska
Inszenizacja: Wacław Sobaszek

⇒ **Colloquium: Jaka rewolucja kulturowa?**

🕒 **20.30 // Ośrodek Węgajty**

① Colloquium z udziałem Edwina Bendyka. Podsumowanie Wioski 2016. Panel z udziałem wykonawców Wioski 2016 pod hasłem „Europa, trudny optymizm”. Prowadzenie Jan Kühling, moderacja: Edwin Bendyk

Edwin Bendyk – odczas studiów, które ukończył w r. 1989 działał w niezależnych ruchach studenckich, był redaktorem studenckich pism drugiego obiegu, w tym związanych z Niezależnym Zrzeszeniem Studentów „Miś” i „Grizzly”.

Obecnie związany z tygodnikiem „Polityka”, gdzie jest publicystą działu naukowego. Zajmuje się problematyką cywilizacyjną, kwestiami modernizacji, ekologii i rewolucji cyfrowej. Publikuje także m.in. w „Res Publice Nowej”, „Przeglądzie Politycznym”, „Krytyce Politycznej” i „Dzienniku Opinii”. Jest nauczycielem akademickim, wykłada w Collegium Civitas, gdzie kieruje Ośrodkiem Badań nad Przyszłością, a także w Centrum Nauk Społecznych. Nominowany do nagrody Nike, nagrody Hugona Steinhausa, zdobywca nagród: im. Marka Cara, Info Star, nagrody Polskiej Izby Informatyki i Telekomunikacji. Jest autorem świetnych książek: „Zatruta studnia”, „Antymatrix”, „Bunt sieci”, „Miłość, wojna, rewolucja”.

Jan Kühling: Do udziału w colloquium podsumowującym Wioskę 2016 zapraszamy wszystkich uczestników i gości festiwalu. Spotkanie ma na celu zebranie najważniejszych wątków, które się pojawiły podczas wspólnych dni w Węgajtach i jednocześnie zastanowić nad szerszym kontekstem naszych działań, wydarzeniami politycznymi ostatnich miesięcy i nad tym, jaki to ma wpływ na obecny kształt kultury. Innymi słowy mówiąc, chcielibyśmy porozmawiać o Europie. Zwrotnik Warmia to fikcja. Utopijna myśl, że Europa w gruncie rzeczy nie stanowi terytorium politycznego ani strefy gospodarczej, lecz projekt kulturowy. Że posiada różnorodne centra, nieraz pozornie peryferyjne, różne środki ciężkości. Że nie cechuje się tożsamością jednolitą, lecz wielowymiarową, wielowarstwową i jak najbardziej zmienną. Na co dzień doświadczamy jednak, że Europa w takim rozumieniu jest mocno zakwestionowana. Z jednej strony przez ekonomistów żądających Europy wolnej, co często oznacza wolnej dla koncernów międzynarodowych, bez względu na prawa obywatelskie. Z drugiej zaś ze strony ruchów narodowych, domagających się „powrotu” do niby pierwotnej jednorodności etnicznej.

Czas najwyższy, aby w takiej sytuacji zachować optymizm i przywrócić myśl o Europie jako projekcie kulturowym, a co za tym idzie jako projekcie wciąż niedokończonym i utopijnym. Nie jest to myśl łatwa, niemniej jednak konieczna.

Jan-Tage Kühling – ur. w Berlinie, studiował reżyserię teatralną i teatrologię stosowaną. Od 2015r. jest doktorantem w Katedrze Teatru, Dramatu i Widowisk, UAM w Poznaniu. Pracuje jako reżyser teatralny, performer, animator kultury, kurator, tłumacz. Współpracuje z różnymi teatrami i artystami w Polsce i zagranicą. Od października 2015r. koordynator sekcji teatralnej i performatywnej przy Centrum Amarant w Poznaniu. Członek zespołu Poznańskiej Krytyki Politycznej. Stypendysta Heskiego Ministerstwa Nauki i Kultury (2013) i Fundacji im. Heinricha Boella (2016-2019)

⇒ **Batyskaf leśny**

⊙ **22.30 // Ośrodek Węgajty**

① Zakończenie warsztatów wyplatania, połączone z zaimprovizowanym koncertem prowadzących warsztat: Jana „Dzikiego” Sajdaka i Ewy Dąbrowskiej

„Naszą muzykę można nazwać pustynną improwizacją. Pustynną, bo obraz rozległych, dalekich przestrzeni jest dla nas obydwojga ważny. Często, w chwilach wspólnego grania, przychodzi do nas wizja pustyni, stepu. Mamy trochę ustalonych melodii, rytmów, które lubimy grać; najbliższe nam jest wspólne improwizowanie. Podstawą mojej drogi muzycznej jest muzyka Capoeiry; Ewa czerpie inspiracje z wielu źródeł. Między judo a plecionkarstwem. Okolice teatru obfitują w leszczynę doskonałą do plecienia dużych form. Plecienie z grubych kijów ma równie dużo wspólnego z tradycyjnym plecionkarstwem, co z zapasami; potrzebna jest praca całego ciała. Stąd nazwa warsztatu.”

— — — — —
📅 **Sobota 23 lipca**

⇒ **Happy Jarmark**

⊙ **16.00 // Boisko w Węgajtach**

① Święto w 650 rocznicę wsi Węgajty, w programie m.in.: Podsumowanie akcji Performerii „650 kwiatów”, koncert Kapeli katalońskiej, pokaz „Tańce Labiryntu” w inscenizacji Doroty Porowskiej i rysowanie z Tadeuszem Piotrowskim.

O akcji Performerii: Zapraszamy do wspólnego działania na pograniczu animacji, etnografii i działania performatywnego, które będzie poświęcone 650 leciu wsi Węgajty. Chcemy zajrzeć do każdego domu, porozmawiać z mieszkańcami, spędzić razem czas i znaleźć odpowiedź na pytanie: Czego sobie życzysz dla Węgajt z okazji 650lecia?

Zebrane pomysły, nawet najbardziej nierealne, postaramy się zrealizować w formie krótkich działań parateatralnych.

Działamy przez cały czas trwania festiwalu, od 18 do 22 lipca. Szukaj nas w okolicy Remizy w Węgajtach – siedziby Komitetu Jubileuszowego.

Dorota Porowska – aktorka, reżyserka, choreografka, instruktorka teatralna. W latach 1980-1985 studentka Polonistyki Uniwersytetu Warszawskiego. 1984-2004 – aktorka Ośrodka Praktyk Teatralnych „Gardzienice” (brała udział w: „Spektaklu Wieczornym”, „Gustach”, „Awwakumie”, „Carminie Burana”, „Metamorfozach”). Współtwórczyni formacji „Tańców Labiryntu” (2001) i Stowarzyszenia Teatralnego „Chorea” (2004), w ramach którego wzięła udział w spektaklach: „Po Ptakach”, „Bakkus” (obydwa we współpracy z walijskim Earthfall Dance), „Śpiewy Eurypidesa Z drugiej strony” (we współpracy z białoruskim Korniat Theatre) oraz projektach społecznościowych – między innymi w wielokrotnie nagradzanym Oratorium Dance Project (2011/2012). Wyreżyserowała: „Tezeusza w labiryncie” (2004), „Antygone” (2009) – praca nad tekstem w języku oryginału z wykorzystaniem unikatowych technik muzyczno – ruchowych, „Dziewięć miliardów imion Boga” (2011), „A jednak się kręci” (2015) – spektakl przygotowany na otwarcie planetarium w EC1 w Łodzi oraz „Labirynt” (2015) – produkcja przygotowana we współpracy z awangardowym brazylijsko-japońskim kompozytorem J.H.Yudo na lubelski Festiwal Tradycji i Awangardy Muzycznej „Kody”. Zainicjowała i koordynowała merytorycznie eksperymentalny projekt „Rok 2012” (realizowany m. in. we współpracy z Korniat Theatre) – poświęcony praktykowaniu teorii „dzieła otwartego” Umberto Eco. Prowadzi działalność edukacyjną w zakresie teatru w środowiskach: naukowych (Instytut Kultury Polskiej UW), artystycznych (teatr niezależny, PWST w Krakowie, warszawska Akademia Teatralna) dla młodzieży, dzieci i seniorów oraz w środowiskach społecznie wykluczonych. Eksperymentuje w zakresie przestrzeni teatralnej. Jednym z głównych tematów jej działań jest performatywna penetracja tkanki miejskiej (projekty: „Co w trawie piszczy” w ramach cyklu „Lato w teatrze” – 2012 r., działania uliczne pod nazwą „Jeden dzień w mieście” – podczas III edycji festiwalu Teatru Chorea RETRO/PER/SPEKTYWY – 2014 r.). Szczególne zainteresowanie przejawia zmiennym i nietypowym kontekstem działań teatralnych.

Brała udział w spektaklu „Sen nocy letniej” (reż. J. Lewicka) (2013) realizowanym w męskim więzieniu w Opolu Lubelskim, realizowała cykl działań w ośrodkach dla bezdomnych w Lublinie i Łodzi zakończony spektaklem pt. „Wszędumni” (2013). W ramach międzynarodowego projektu „Expeditions” (2012/13) pracowała z emigrantami w Hiszpanii, Francji i z młodzieżą na warszawskiej Pradze. Wzięła udział w łódzkich projektach społecznych Teatru Chorea w cyklu „Uwaga człowiek! Napięcia miasta” (2013) oraz „Oj! czysty-prowokacje tuwimowskie” (2014). Najnowszy projekt społeczny, w którym wzięła udział nosi tytuł „Światlice artystyczne” i był realizowany w dziecięcych świetlicach środowiskowych przez łódzką „Fundację Działania”.

⇒ Śmierć Kalibana. Teatr Kokon (Olsztyn, MOK)

⊙ 19.00 // Ośrodek Węgajty

① Śmierć Kalibana w wykonaniu Grupy Teatralnej Kokon to spektakl mówiący o palącym problemie uchodźców i naszym stosunku do nich, o rasizmie i nierówności społecznej, wreszcie o problemie źle rozumianej rozrywki i popkultury. To spektakl, w którym pytamy o granice wolności twórczej i o to, do czego jesteśmy zdolni się posunąć, by zaspokoić swoje potrzeby. To także protest przeciw wykorzystywaniu sytuacji krajów trzeciego świata dla własnych korzyści przez cywilizację zachodu i wobec przedmiotowego traktowania „innych”.

Występują: Dominik Chojnacki, Gabriela Dąbrowska, Mariusz Gadomski, Paulina Garbacik, Klaudia Aleksandra Grygo, Klaudia Emilia Grygo, Bartosz Markowski, Gabriela Jeziorska, Artur Kowalski, Paweł Luks, Miłosz Miotk, Szymon Rogalski, Sławek Wosiński

Reżyseria: Krystyna Jędrys, tekst: Magda Fertacz

Chórystka: Zuzanna Rogalska UWM (recitatywy Krystyna Jędrys, Zuzanna Rogalska)

Choreografia: Paweł Truchel UWM

Krystyna Jędrys – aktorka, terapeutka, absolwentka Wydziału Wiedzy o Teatrze Akademii Teatralnej w Warszawie. Specjalistka w zakresie emisji głosu i pedagog. Przygodę z teatrem rozpoczęła w Słupsku, w znanym Ośrodku Rondo, pod okiem reżysera Stanisława Miedziewskiego. Uczestniczyła w międzynarodowych warsztatach z Teatrem Ruchu BLIK, działającym przy WSI w Koszalinie. Pracowała w Teatrze Muzycznym w Słupsku, Teatrze Dramatycznym im. Wojciecha Bogusławskiego w Kaliszu i Teatrze im. Stefana Jaracza w Olsztynie. Współpracowała z takimi reżyserami, jak: Maciej Prus, Marek Grzesiński, Ryszard Peryt, Paweł Nowicki, Roman Kordziński i Adam Hanuszkiewicz. Realizowała edukacyjne programy teatralne oraz spektakle dla dzieci i młodzieży na terenie całej Polski. W 1995 roku założyła Grupę Teatralną KOKON, działającą przy Miejskim Ośrodku Kultury w Olsztynie.

⇒ Podsumowanie warsztatów Com-positio z Mieczysławem Litwińskim

⊙ 21.00 // Ośrodek Węgajty

① Mieczysław Litwiński – jest kompozytorem, śpiewa i gra na wielu instrumentach. Na jego postawę twórczą miały wpływ osobiste spotkania z Johnem Cage’em i Karlheinzem Stockhausenem. Píše pieśni, muzykę kameralną, baletową, teatralną i filmową. Wykonywał swoją muzykę m.in. zarówno w nowojorskiej Carnegie Hall, na rzymskim Forum Trajana, w Muzeum Sztuki Współczesnej w Isfahanie jak i na łąkach i w lesie między Pupkami a Węgajtami, Współpracował m.in. z Ohadem Naharinem (taniec współczesny), braćmi Coen (film). Wykładał m.in. w New York Open Center, na Uniwersytecie Księcia Witolda w Kownie, Uniwersytecie Warszawskim. Od wielu lat blisko współpracuje z Teatrem Węgajty.

Wacław Sobaszek

jako reżyser, aktor i muzyk od ponad trzydziestu lat tworzy w Węgajtach spektakle (m.in. Historie Vincenza, Gospoda ku wiecznemu pokojowi, Kalewala – fragmenty niepisane, Synczyzna, Woda 2030, Ziemia B, Ogień, kryzys, central stadion, Wielogłos). Inicjator i animator długofalowych przedsięwzięć: Inna Szkoła Teatralna, Wioska Teatralna, „teatr potrzebny”, Interkulti, Źródła i przyszłość. Twórca realizacji z pogranicza teatru i performansu: Wodo z Fukuszimy, 86 – rozstrzelana wielokulturowość, Sztuka na bruku. Działa w Stowarzyszeniu Wspólnota Kulturowa Borussia i w ruchu Obywatele Kultury Olsztyna. W 2014 r. realizował projekt „Wielogłos” w ramach stypendium Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego. Kierownik artystyczny Teatru Węgajty.

Erdmute Sobaszek

pochodzi z Niemiec, w Polsce mieszka od 1977 roku. Brała udział w pracach olsztyńskiej Interdyscyplinarnej Placówki Twórczo-Badawczej Pracownia. Współzałożycielka i aktorka Teatru Węgajty, klarnecistka, animatorka kultury, tłumaczka. Współtwórczyni spektaklu „Prolog komedii”. Autorka projektów animatorskich i artystycznych: Pedagogika teatralna w akcji, Sztuka w obejściu, Miasto w drodze, Visitors. Prowadzi blog (www.wegajty.blogspot.com), działa w społecznym ruchu Obywatele Kultury Olsztyna.

Teatr Węgajty

historia teatru w Węgajtach sięga roku 1982. Wtedy to jako grupa teatralna Pracowni Olsztyńskiej ustanowiliśmy swoje miejsce do życia i pracy w opuszczonym warmińskim gospodarstwie. Od roku 1986 działaliśmy jako Teatr Wiejski Węgajty, aż do roku 1996, kiedy wyodrębniła się, jako osobny zespół Schola Teatru Węgajty, my zaś zmieniliśmy nazwę na Teatr Węgajty/projekt terenowy.

Najważniejsze realizacje, które powstały w Węgajtach to:

Historie Vincenza, r.1988
Gospoda ku Wiecznemu pokojowi, r. 1991
Opowieści kanterberyjskie, r.1996
Kalewala, fragmenty niepisane, r. 1999
Upiorny całun, wg. Dziadów Adama Mickiewicza, r.2001
Synczyzna, wg. Ślubu i Trans-Atlantyku Witolda Gombrowicza, r.2004
Prolog komedii, r. 2009

W roku 2008 zainaugurowaliśmy projekt „teatru potrzebnego”, od tego czasu stworzyliśmy pięć spektakli z udziałem mieszkańców Domu Pomocy Społecznej w Jonkowie:

Wesele/domena publiczna, r. 2008
Iwona poślubiona, wg. tekstów Witolda Gombrowicza, r.2009
Sen nocy letniej, r.2011
Ulica Krokodyli, r. 2014
Różowe i żółte, r. 2015

Od końca lat osiemdziesiątych zajmujemy się rewitalizacją lokalnych odmian kołędowania (Beskid Niski, Polska północna), od 1990 obrzędu suwalskiej Alelujki, od 1996 rewitalizacją Zapustów na Warmii. W 2000 roku te aktywności stały się podstawą działań założonej wtedy Innej Szkoły Teatralnej. Od kilku lat każdy sezon Innej Szkoły kończy się przygotowaniem spektaklu. Jego kolejne sceny tworzone są w trakcie wypraw terenowych. W ten sposób powstał cykl:

Cztery żywioły:
Woda 2030, r. 2010
Ziemia B, r. 2011
Ogień, kryzys, dworzec centralny, r. 2012
Powietrze, e(ks)misje, r. 2013

Tytuły kolejnych sezonów IST:

Wielogłos, r. 2014
Mniej!, r. 2015

Teatr angażuje się w lokalne inicjatywy społeczne: ekologiczne, animatorskie, edukacyjne. Oprócz lipcowego festiwalu Wioska Teatralna organizujemy też, razem ze Stowarzyszeniem Ręką Dzieło jesienny festiwal Sztuka w Obejściu.

PONIEDZIAŁEK // 18 lipca

- 16.00** Plac wiejski w Jonkowie Halo, czy mnie słyszać? – spektakl plenerowy opracowany w ramach warsztatów „Lata w teatrze” z grupą dzieci z Jonkowa i okolic
- od 17.15** Ośrodek Węgajty – otwarcie recepcji
- 19.00** Godzina zero – pokaz Innej Szkoły Teatralnej Teatru Węgajty, na podstawie szkiców z wypraw terenowych. Inscenizacja: Waław Sobaszek
- 21.00** Dzikie Życie – Prezentacja najnowszego numeru pisma, zawierającego materiały o „czterech żywiołach” Innej Szkole Teatralnej i programie „Źródła i przyszłość”. Prowadzenie: Dariusz „Ptasiek” Matusiak

WTOREK 19 lipca // Ośrodek Węgajty

- 10-14.00** Zgromadzenie Wszystkich Istot, prowadzenie: Dariusz Matusiak, Danuta Nowak
- 16.30** Colloquium „Kultura po wzroście. Alternatywne modele ekonomii i sylwetka Niko Paecha.” Prowadzenie Martin Rosie
- 18.00** Burza – spektakl Teatru pod Jabłonią, działającego przy środowiskowym Domu Samopomocy „Okuliki”, reżyseria: Magdalena Celniaszek
- 20.00** Śnienia – spektakl teatru 3.5 (Dzierzgoń), reżyseria: Marek Kurkiewicz
- 21.00** Okrutnie dziwna strona świata – Colloquium o teatrze więziennym i teatrze w ogóle – z Magdaleną Hasiuk – prezentacja jej najnowszej książki (Oficyna Wydawnicza Errata)

ŚRODA 20 lipca

- 16.30** Galeria Ręką Dzieło w Godkach Tomorrow Club, pokaz teatralny przygotowany przez Transnationales Ensemble „Labsa” z Bochum, prowadzący projekty integracji uchodźców i migrantów przez teatr
- 18.00** Ośrodek Węgajty Na Wschodzie bez zmian? – Colloquium z Arturem Klinau’em (Mińsk), malarzem, performerem, pisarzem, wydawcą magazynu „pARTisan” Ensemble „Labsa” z Bochum, prowadzący projekty integracji uchodźców i migrantów przez teatr
- 20.30** Ośrodek Węgajty Slepice není pták, Ukrajina není cizina – spektakl Teatru z Pragi „Ted’ nádech a let” opracowany na podstawie wypraw terenowych w obszary Ukrainy, objęte działaniami wojennymi
- 21.30** Open Dance Course, warsztat teatru tańca. Prowadzą: Erdmute i Waław Sobaszek

CZWARTEK 21 lipca

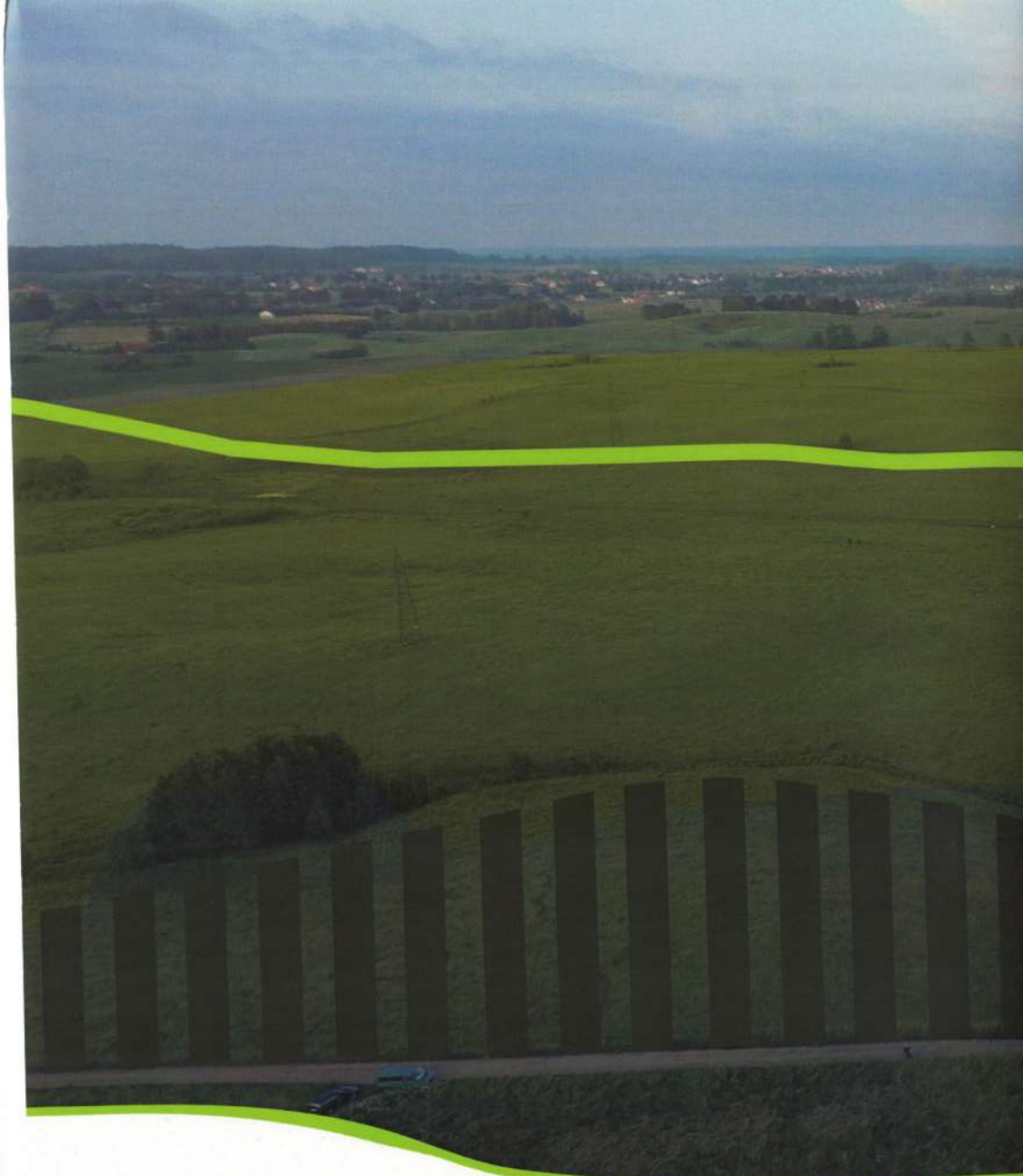
- 16.30** Ośrodek Węgajty Die Toten kommen (Zmarli wracają) – prezentacja artystów zajmujących się sztuką akcji, z Zentrum für Politische Schönheit (Centrum Na Rzecz Politycznego Piękna), z udziałem Paula Schwabe
- 18.00** Ośrodek Węgajty Atrapa i utopia, monodram Iwony Koneckiej (Teatr Realistyczny), konsultacje: Anna Sadowska, video: Łukasz z Bałut
- 20.00** Galeria Ręką Dzieło w Godkach Antonycz w domu – muzyczny spektakl – owoc ukraińsko-polskiego projektu, który miał premierę w Nowicy k. Gorlic. Prezentacja z udziałem m.in. Jurija Andruchowycza, Uliany Horbaczewskiej, Ryszarda Lateckiego
- 21.30** Ośrodek Węgajty pokaz dokumentacji filmowej ostatnich działań Innej Szkoły Teatralnej oraz rozmowy pospektaklowe

PIĄTEK 22 lipca // Ośrodek Węgajty

- 16.00** Ubu król, czyli Polacy – spektakl Teatru Potrzebnego, zespołu z udziałem mieszkańców Domu Pomocy Społecznej Jonkowo i animatorów Teatru Węgajty, inscenizacja: Waław Sobaszek
- 18.00** Colloquium z Jurijem Andruchowyczem
- 20.30** Jaka rewolucja kulturowa? – Colloquium z udziałem Edwina Bendyka. Podsumowanie Wioski 2016. Panel z udziałem wykonawców Wioski 2016 pod hasłem „Europa, trudny optymizm”. Prowadzenie Jan Kühling, moderacja Edwin Bendyk
- 22.30** Batyskaf leśny – Zakończenie warsztatów wyplatania, połączone z zaimprovizowanym koncertem prowadzących warsztat: Jan „Dziki” Sajdak i Ewa Dąbrowska

SOBOTA 23 lipca

- 16.00** Boisko w Węgajtach Happy Jarmark – święto w 650 rocznicę wsi Węgajty, w programie m.in.: Podsumowanie akcji Performerii „650 kwiatów”, koncert Kapeli katalońskiej, pokaz „Tańce Labiryntu” w inscenizacji Doroty Porowskiej, rysowanie z Tadeuszem Piotrowskim
- 19.00** Ośrodek Węgajty Śmierć Kalibana, Teatr Kokon (Olsztyn, MOK) reż. Krystyna Jędryś, tekst: Magda Fertacz
- 21.00** Podsumowanie warsztatów Com-positio z Mieczysławem Litwińskim
- 22.30** jam session



organizator



współorganizator
Happy Jarmark:
Sołectwo wsi Węgojty



dofinansowanie:

**Ministerstwo
Kultury
i Dziedzictwa
Narodowego.**

dofinansowanie spektaklu
z udziałem dzieci:



FUNDACJA WSPÓŁPRACY
POLSKO-NIEMIECKIEJ
STIFTUNG
FÜR DEUTSCH-POLNISCHE
ZUSAMMENARBEIT

podziękowania: patronat medialny:



festiwal pod patronat



Amembas
Ukrainy
w
Warszawie
Publikat

ASOS 2014-2020
Rządowy Program na rzecz Aktywności Społecznej
Osób Starszych na lata 2014-2020
Ministerstwo Rodziny, Pracy i Polityki Społecznej



gazeta
OLSZTYŃSKA

teatralny.pl